

Ivaikinusios mamos mintys

Esu Dalia, man dvidešimt penkeri. Kartais pagalvoju, kad esu dar per jauna auginti vaiką, bet, pasižiūrėjusi į parke vaikščiojančias mamas, nusprendžiau, kad jos ne ką vyresnės. Vadinasi, viskas normalu.

Iš pradžių išgyvenau didelį stresą. Be galo norėjau turėti vaiką ir glausti jį prie širdies, besąlygiškai mylėti. Bet kai jis atsirado... Žemė išslydo iš po kojų, nežinojau nei ką, nei kaip daryti. Vis atrodė, kad esu bloga mama, nes tiesiog nesupratau, ko vaikas nori, kas jam nepatinka, kodėl jis taip gaudžiai verkia. Aš ir dabar bijau to verksmo. Nors ir suvokdama, kad dažnai tai tik viena iš vaiko reikalavimo formų, neretai pati apsiverkiu.

Ji – mano mažoji dukrelė. Jos didelės mėlynos akys. Ne, tai mano tokios akys, ji – rudaakė, šviesių garbanotų plaukų mergytė. Visi sako, kad mes panašios, tik tos mišlingos tamsios akys yra tėčio. Kartais net pavargstu nuo tų smalsių žmonių žvilgsnių, nuo susidomėjusiu tonu ir kartu su nuostaba dažnai ištariamo sakinio: „Bet kaip ji į jus panaši!“ O į ką turi būti panašūs mūsų vaikai? Ar panašumas kažką lemia? Ar yra svarbiausia, kad vaikai būtų tokie kaip mes? Ar iš tiesų mes norime to panašumo, susitapatinimo?

Mes kartu jau keleri metai. Viskas atrodo taip paprasta, nors kažkas galvoja, kad labai sudėtinga. Juk kaip mergaitės pradeda bręsti ir pamažu ateina į moterystės pasaulį, taip ateina laikas subręsti ir motinystei. Vieniems šis tarsi pavasario dvelksmas ateina anksčiau, kitiems vėliau. Kartais mes ir nespėjame susivokti, ar šis laikas jau atėjo, bet tiesiog taip atsitinka, tampame mamomis.

Vieną pavasario rytą su pirmomis žibuoklėmis į mūsų šeimą pasibeldė sūnus, bet jis nepanoro pasilikti šioje žemėje ir, pavirtęs baltu angelėliu, paliko mus. Lygiai po devynių mėnesių į mus rankutes ištiesė vaikų namų globotinė Monika, mūsų mažasis perlas, mūsų gyvenimo sparnai. Tie neplanuoti devyni laukimo mėnesiai išnešiojo mūsų brandų ir gerai apmąstytą sprendimą – įvaikinti. Mes turėjome pilnas kišenes šilumos ir meilės, kurios tiesiog veržėsi pro kraštus...

Monika atėjo staiga ir tapo neatskiriama mūsų šeimos dalis. Sekdama vakarais pasaką vis bandau sugrįžti į pradžių pradžią ir papasakoti Jai apie Ją. Sunku, nes net nežinau, nuo ko pradėti. Sakau, kad „tu turi dvi mamytes ir abi jos tave myli“. Kažkaip nekaip skamba... „Aš esu tavo tikroji mamytė“ arba „Kita yra tavo tikroji mamytė, o aš...“ O kas aš esu? Kaip pasakyti dukrai tiesą apie jos praeitį? Ar ją reikia sakyti? Įsitikinusi, kad reikia, nes tai jos šaknys, jos gyvybės syvai... Be to mes tampame niekas, gražios lėlės kažkieno rankose. Juk mes esame vertingi tuo, ką patyrėme. Ar gali būti atėjęs į mūsų pasaulį mažas saulės spindulėlis ne mūsų? Ar būna netikrų vaikų ir netikrų tėvų?
